

§ 175 tr. zák.), není podle doslovu zákona ani u zahrad v blízkosti domů nijak obmezena možností oplocení těchto zahrad nebo i skutečným jejich oplocením. Je-li tu oplocení a dosahovala-li by ochrana oplocením získaná takového stupně, že by šlo o věci zamčené, jest zákonem samým (nadpis § 174 tr. zák.) naznačeno, že tu jest důvodem zvýšené ochrany povaha činu. V případech krádeže na stromech v oplocených zahradách, jež by bylo považovati za uzamčené, šlo by tedy o souběh té i oné kvalifikace. Důvodně tedy zmateční stížnost vytýká, že nesprávným výkladem zákona byl čin obžalovaného podřaděn pod ustanovení § 460 tr. zák. místo pod § 175 II a) tr. zák. Podle tohoto ustanovení zákona sluší proto zjištěné odcizení 60 kg jablek v ceně 120 Kč spáchané obžalovaným se stromů v zahradě Václava N-ého uznati za zločin krádeže. Pokud bylo obhájcem obžalovaného při líčení o zmateční stížnosti namítáno, že nebylo zjištěno, kolik jablek obžalovaný z oněch 60 kg natrhal a kolik posbíral, sluší poukázati k tomu, že obžalovaný sám doznal, že natrhal v zahradě N-ého asi 60 kg jablek, a že nalézací soud založil své přesvědčení o vině obžalovaného na jeho doznání, tudíž také na doznání, že oněch 60 kg jablek natrhal. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověno, napadený rozsudek zrušen a obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 175 II a) tr. zák.

Čís. 3176.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 129 I a) tr. zák. se nevyžaduje, by se pachatel dotkl svým pohlavním údem nebo rukou přirození zvířete; stačí již jednání záležející v tom, že se pachatel dotýká svým tělem těla zvířete za tím účelem a takovým způsobem, který směřuje k ukojení nebo podráždění jeho pohlavního chtíče.

(Rozh. ze dne 11. května 1928, Zm II 18/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 1. prosince 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem smilstva proti přirozenosti podle § 129 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 4, 5 a 9 a) tr. ř., leč neprávem. S hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. namítá stížnost, že tu není skutkové podstaty zločinu podle § 129 I a) tr. zák. Je prý sice pravda, že se ke skutkové podstatě tohoto zločinu nevyhledává ani spojení pohlavního ústrojí ani vnitřní soulože, avšak tento zločin předpokládá prý, že se pachatel dotknul ve smilném úmyslu svým pohlavním údem nebo rukou přirození zvířete, ježto prý jinak nelze se dopustiti smilného skutku na zvířeti,

a tato náležitost skutkové podstaty není prý v souzeném případě zjištěna. Námitka stížnosti není odůvodněna. Názor stížnosti, že se vyžaduje ke skutkové podstatě zločinu podle § 129 I a) tr. zák., by se pachatel alespoň dotkl svým pohlavním údem nebo rukou přirození zvířete, nemá opory ani v doslovu ani v smyslu ani v účelu onoho ustanovení zákona, jež mluví prostě o smilstvu se zvířaty. Pod pojem takového smilstva spadá ve skutečnosti již jednání záležející v tom, že se pachatel dotýká svým tělem těla zvířete za tím účelem a takovým způsobem, který směřuje k ukojení nebo podráždění jeho pohlavního chtíče (rozhodnutí čis. 3735 víd. sb.). Tato náležitost skutkové podstaty zločinu podle § 129 I. a) tr. zák. je však v souzeném případě způsobem formálně bezvadným zjištěna; neboť rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný ukojil ve všech třech případech, o něž tu šlo, své pohlavní chtíče tím způsobem, že, drže kozu kolem krku a jsa ohnut nad jejím zadkem, drcal do ní svým tělem jako při souloži, a dovolává se na odůvodněnou tohoto zjištění svědeckých výpovědí V-ové a S-y.

Čís. 3177.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čis. 124 sb. z. a n.).

Smysl tiskové zprávy jest vzíti v úvahu tak jak zněl a mohl býti o sobě chápán čtenáři listu.

K beztrestnosti ve smyslu § 4 tisk. nov. nestačí subjektivní bezelstnost pachatelova, nýbrž uváděné jím podklady pro tvrzení zprávy musí obstát také před činností posuzující objektivně otázku, zda to, co vyšlo na jevo na skutečnostech, odůvodňovalo při svědomitém, nikoliv lehkovážném zkoumání, hledícím spolu k povaze zdrojů, z nichž zpráva čerpána, závěr, vyslovený pak obsahem zprávy.

Trestní zodpovědnost zodpovědného redaktora za zločin nebo přečin spáchaný obsahem periodického tiskopisu není založena již skutečností jeho zodpovědného redaktorství, nýbrž tím, že odevzdal dílo, jež se má rozmnožiti, do tisku; s hlediska § 6 tisk. nov. nezáleží na tom, že obžalovaný zodpovědný redaktor nebyl původcem článku; lze ho stíhati i když je původce znám a může býti stíhán a postaven před tuzemský soud (§ 1 odst. druhý tisk. nov.).

Je-li zjištěno, že obžalovaný zodpovědný redaktor jako takový článek četl a, jsa si vědom urážlivosti jeho obsahu, dal jej do tisku, nejde o přešupek § 6 tisk. nov., nýbrž o přečin proti bezpečnosti cti.

(Rozh. ze dne 12. května 1928, Zm I 345/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného, vyhověl však zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. února 1927, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče podle § 6 zákona ze dne 30. května 1924,